

Гостътъ бързишкомъ се вмъкна въ двора, а младежътъ съ черната брада излѣзе изъ тъмното.

— Никола, майка ти ме смѣтна за шпионинъ.

— Ти тука ли си? — зачуди се Никола. — Азъ се убихъ да те търся. Имаме още единъ гостъ.

И като се наведе на ухото на събеседника си, едва прошепна:

— Идва направо отъ дяконъ Левски.

Баба Тонка за пръвъ пѣтъ стоеше забъркана: какъ така да не може да познае единъ комитета?!

Гоститѣ влѣзоха въ освѣтената стая. Единиятъ бѣше високъ, плещестъ мжжъ, русъ, съ сини очи, съ отъркано монашеско расо; другиятъ — този, който баба Тонка бѣ смѣтнала за предателъ, разглеждаше монаха съ любопитство.

— Мале, — разсмѣ се Никола. — Какъ можа да помислишъ този приятелъ за турско око. Той е Ангелъ Кънчевъ, най-първиятъ помощникъ на Левски.

— Ти ли си Ангелъ Кънчевъ? — обади се изведнѣжъ монахътъ. Ето това е добра среща. Азъ съмъ Матей Миткалото — отецъ Матей. Чувалъ ли си за мене?

— Може ли?

Баба Тонка излѣзе изъ стаята. Щомъ тия хора бѣха комити, тя нѣмаше какво да прави повече. Въ тайната стая трѣбваше да имъ приготи легла, а сетне цѣла нощъ да обхожда двора, да не би турцитѣ да сж забелязали нѣщо.

Тя се залисваше съ работа, когато синътъ ѝ я повика въ стаята.

— Какво има? — попита тя и загледа тия чудни млади мжже, които бѣха пожертвували всичко за свободата на родината си.

— Бабо Тонке, отецъ Матей донесълъ единъ отъ новитѣ комитетски револвери и иска да посочи на момчетата, какъ да се целятъ съ тѣхъ. Ти какво ще кажешъ?

— Сега не може, — отговори баба Тонка.

— Не сега. Утре да речемъ. Вънъ отъ града не бива.

— Не бива, я! Де се чуло и видѣло попъ да води момчета да ги учи на стрелба!?

Баба Тонка се замисли да намѣри, кжде да се стреля, безъ да се усѣща дѣхътъ на барута. Гости-тѣ я гледаха съ надежда и вѣра, защото знаеха, че тя всичко може и всичко знае.

— Намислихъ вече, — каза тя. — Отчето ще спи у насъ, а момчетата, които ще се учатъ на стрелба да додаты утре тука.

— Кжде ще стрелятъ?

— Ще имъ кажа!

На заранѣта баба Тонка бѣше наклала срѣдъ двора голѣмъ огънь. Горѣше сжчки, стари дрипи и мокра слама. Цѣлата кжща потънала въ димъ, като пожарище. Остъръ задушливъ димъ изпълняше махалата.

Баба Тонка, преметнала на вжже-то за простиране дрехи една рогозка,